

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Op weg naar zijn cliënt was hij benieuwd of het karkas van een dood konijntje nog langs de snelweg zou liggen. Daags tevoren was een roofvogel in de weer geweest met het beestje. Aan het op het oog slordig verpak had hij gemeend dat het een buizerd betrof maar het Rizla vogelboek deel II bracht hem aan het twijfelen. Hij ging zijn cliënt ophalen. Voor de tweede keer deze week want gisteren was hij ook al langs geweest maar hij had de zittingsdatum verkeerd in de agenda genoteerd. 'Maakt een lekkere professionele indruk', had zijn vrouw nog gezegd. Hij had maar gezwegen.

Zijn cliënt beschikte als 'young executive' over de nieuwste modellen automobielen. X mocht rijden in de nieuwste Mini, het Brits-Duits wangedrocht waar Mr. Bean geen goed woord voor over zou hebben, maar hij bedankte voor

de eer en vouwde zich naast zijn cliënt in het vehikel.

Op de rechtbank aangekomen zag hij zijn opponent al van verre, een man van een rechtsbijstandverzekeraar, in net het verkeerde pak en met net het verkeerde, driekwart lange jasje. Dat het tot een zitting had moeten komen was al onbegrijpelijk en, alles in de visie van X, volledig de schuld van 'mr. Das'. Die had met veel gezemel en gesiemel niks willen afdoen van de post buitengerechtelijke kosten. 'Waar betaalt die man dan premie voor', had X gramstorig geroepen, waarop hij meteen een arrest van de Hoge Raad om zijn oren kreeg.

De rechter was een oude bekende voor X. Een ex-president van de Rechtbank naar hij zich wist te herinneren. De man had alles gezien en gehoord en maakte zich nergens druk over. Het ging allemaal over een partij plastic tasjes waarvan een deel op de lasnaad open was gescheurd.

'Die akte met producties zat niet bij de stukken', meldde de rechter minzaam richting mr. Das. Deze bladerde tevergeefs in het dossier naar de omissie van de PTT. 'Tja', zei de rechter ondertussen 'dat soort dingen blijft vaak in goede bedoelingen steken'. X leunde achterover. Van mr. Das zou hij die middag geen last meer hebben, zo was zijn indruk. Hij had echter te vroeg gejuicht, want nu kreeg ook zijn cliënt een veeg uit de pan die op de inkoopopdracht had verwezen naar

verkoopvoorwaarden, zo meldde de rechter fijntjes. Zijn cliënt kwam er niet uit. Het leek X het beste om de stijl van de rechter over te nemen: 'een leermoment zou ik menen' sprak hij. Even keek de rechter hem wat langer aan, alsof hij begreep dat hij het spel meespeelde.

Mr. Das zat nog niet echt in de wedstrijd en begon op klagerige toon te citeren uit de algemene verkoopvoorwaarden van zijn cliënt maar moest na enige minuten toegeven dat de passage niet op de situatie sloeg. 'Ik heb de voorwaarden niet gemaakt', piepte hij tegen de rechter. 'Ik prijs u gelukkig', was de dodelijke reactie. 'Ja ik wil die tasjes best bekijken', zei de rechter 'en u kunt er nog lekker lang over procederen maar zou u toch niet de gang eens op gaan?'. Aldus geschiedde. Warempel begon mr. Das weer over die buitengerechtelijke kosten. X schoot vol. 'Ik heb je nog nooit zo kwaad gezien', zei zijn cliënt later. Nou dat kon geen kwaad voor de relatie dacht X; liet hij zijn pokerface ook eens vallen.

Door het getalm en gezeur van mr. Das was de andere zaak al binnen geroepen, ze waren net te laat tot overeenstemming gekomen. Niks aan te doen. X meldde de bode dat ze er uit waren en of de bode dan zo vriendelijk wilde wezen om dat aan de rechter door te geven. We namen afscheid. Mr. Das hees zich weer in zijn driekwart bonkertje en sjokte naar het nabij gelegen treinstation.

Op de snelweg was het lijkje van het dood konijn inmiddels verdwenen. ■